

SOLUL PACEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:
 UN AN 2.50 flleri
 SEMĂNĂTĂTE AN 1.30
 PENTRU STRĂINĂTĂTE PE AN 3 — cor.

IN FIECARE LUNA O VAT. ABONAMENTUL SE TREZIM
 LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII. HARSFA-U. 33
 TOATE SCRIERILE LA V. DR. BRUGAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (IL. COB. 5, 20.)

„Numele lui este: Cuvântul lui Dumnezeu.”

(Apoc. 19, 13.)

Continuare.

Dela W. Ashmore D. D.

2. *Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie cercat de vrăjmașii săi, ca se radă, că oare nu s'ar găsi carcăre crăpătură în panterul lui, prin care ar putea pătrunde o săgeată ar putea face pagubă.*

Astfel apoi li se dă Biblia în mână, ca ei mai întiu să poate face, ce lor le place cu ea. Oamenii cei mai capabili dintre vrăjmași sunt provocați — cât să poate de Dumnezeu. Unii între ei sunt bogat înzăstrați cu darurile naturale și minunat înarmați prin creștere, știință și cultură, ca, de ar fi cu puțință, a scoate biblia panterată din teamei ei; ca intenția faptică alui Dumnezeu la aceasta este a arăta, că aceasta nu-i cu puțință și pentru aceea a arădica cuvântul lui preste toată înțelepciunea și agerimea și învățătura acestei lume și în sfârșit pre acești așanumiți învățați a-i birui cu rușinea — o soarte, care de sigur așteaptă pre mulți din aceia, acărur nume stau deasupra în știința teologică.

Aceasta Biblie vechiă, nu o biblie corigată, sau o Biblie modernă critică, sau o Biblie de universitate, sau

o Biblie a învățaților, în care toate s'au aruncat peste olaltă și rostogolit, ci aceasta Biblie din vremea de demult — ea a trebuit să fugă prin mii de ani printre vărgi. Servii ei au tremurat de multe ori pentru chivotul așezământului, dară fără de cel mai mic temeiu. Dumnezeu știe, ce El însăși are în gând. Acesta este ciusul ei, să așteptăm până vine vremea lui. Și câte n'au făcut ei? Sau ce nu au încercat ei cel puțin a face? Un șir lung de critici, unul după altul, pânăcând o mie și jumătate de ani au săcat toată artistică, istețimea și știința, care le-a dat-o Dumnezeu, ca să ciocănească contra bibliei. Ei au atacat fiecare parte (capitol) din ea; ei au tras nefalsitatea Vechiului Testament la îndoială, apoi au trecut la lupta contra Noului Testament; și când au fost aduși în strimtorare în Noul Testament, au început din pou la cel vechiu. Ei au zis, că-i „nehistoric”, „legendă”, „basmă”, „poemă”, simplu „istorie idealizată”, adevă nici nu-i istorie adevărată, ci numai născocire, care s'a folosit, ca să învețe un soi de prescrieri moralece. Ei au atacat cele unsprezece capitole de nainte a întiei carte alui Moisi; ei au tăgăduit adevărul raportului despre Iona; ei au aruncat întrebarea, că oare fost-au oarecândva fii ai lui Israil în Egipt. Ei au disputat istoria deluviului; ei

în fapt au tras la îndoială, ca să fie fost cineva cu numele Abraam; ei au tăgăduit minunile; ei au tăgăduit putința supranaturală; ei au atacat autenticitatea raporturilor evanghelice; ei au tras și chiar existența unui Christos, cum îl arata Noul Testament, la îndoială. Și toate acestea sînt numai o parte a lucrului lor. Ceea ce mai rămîne din carte (Biblia), cînd au gătat ei cu ea, nu s-a mai ajunge pentru o îngropăciune de omenie. Ei propun chiar, a o prelucra și a face o carte proprie, care ei ar dori să o introducă, ca să fie la locul Cărții, care a stat față cu pretensiunile a o sută de generațiuni. „Desprețuind domnia, îndrăzniți, aroganți fiind, nu se extremură a vorbi rău de autorități.“

În cursul anilor din urmă au adunat ei materialul întreg și l-au legat într-o „Unitate“ puternică a criticii Bibliei; ei gîndesc, că acest lucru va domni mintea creștinească și conștiința de sine creștinească în viitor. Aceasta compozițiune uriașă poartă numele cel deja amintit: Enciclopedia Biblica. Germani, englezi, scoți, americani, francezi, toți s'au împărțit la aceea. Cele patru volumuri mari, cari s-a gătară tocmai, sînt numite de însăși autorii ca „monumental“. Aceea și sînt ele — un monument pentru aceea, cum au săpat, sgăriat și adunat în întreaga istorie vechiă și în toate mormintele vechi a trecutului, ca să afle material, care să respingă Biblia noastră de acum. Ele sînt decise monumentale, dară este întrebarea, că care fi-vor ele un monument, pe după care să adună cei vii, sau un monument pentru o grămadă de oase de morți.

Dacă acest monument a lor totuși are să fie arădicat, e bine, ca să se întîmple *acuma*. Ei trebuiau să-și adune toate isvoarele lor de ajutor și acuma trebuie să ȋncepe ținuta lor defenitivă, că critica a făcut cel mai extrem lucru a ei. Deci vine reacțiunea și contraatacul. De rezultat nu

avem ce ne teme. Biblia cea vechiă a părinților nostri stă tare ca colinile vecinice. Aceia bărbați au folosit arheologia contra bibliei, și Biblia a provocat acuma arheologia contra lor! Ei au folosit sapa contra bibliei, ca să desminte afirmările bibliei, și Dumnezeu a folosit sapa, ca să arate, că ei nu știau, ce ziseră. Haman își arădica propria sa spânzurătoare; săpile lor proprii sapă mormintele lor!

Este dară spus, că cuvântul lui Dumnezeu este un cuvânt probat. Este un cuvânt, care trăiește și rămîne în vezi, și încă ficcare parte din aceasta Biblie a noastră care derivă dela Dumnezeu și s'a format dela om, un diamant dumnezeesc în fason omenesc. „Cerul și pămîntul vor trece, dară cuvântul lui nu va trece.“ Și dacă unile din el numai de un copil s-a vorbesc, ca Samuil, Dumnezeu nu lasă de acolo nimic să pice pe pămînt.

3. *Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie cercat pe prețurile săi și pe aceea, ce s'arătorește, ca să se rază, că oare aduce la cale rezultate, cari s'îndreptățească pretenziunea lui la înaltul ei Autor și puterea lui, a reînnoi omenimea, a arădica societatea și a rescumpara omenimea.*

Și este în sfârșit piatra de cercat. Nu numai de acolo depinde, ce învață cuvântul lui Dumnezeu, ci de acolo, ce poate îndeplini. Și ca să arate aceasta, și trimete Dumnezeu iarăși cuvântul său pe câmpul de luptă omenesc. Și iarăși pretinde proba perioade și generațiuni de oameni. Mai sînt și alte cărți, cari au valoare ca cărți sfinte, Vedaele indiane, Analetele lui Confuțiu, Coranul lui Mohamed — ele toate să afle pe tot acela plan, ele toate afirmă, a poședa putere reînnoitoare și arădicătoare. Dară ele toate spun, că le trebuiește vreme, multă vreme și bogată ocașiune; le trebuiește multe sute de ani, la aceasta generațiuni în zece mii de milioane, ca să arate pe deplin, ce pot ele ajunge. Dum-

nezeu încă le-a dat aceasta, și pânăcând la ei să desrolește procesul, ia El tot aceea în pretensiune pentru cuvântul său. Adevărul său nu numai la unii singulari, ci în cele de mii de cazuri să poate cerea.

Deci să asemănăm rezultatele din amândouă părțile. Vedalii sunt amoriți și fără de viață: Analectenii sunt o putere deja folosită moralică. Următorii lui Buddha sunt putrezi ca putrețunea. Ei n'au adus mântuire pământului; ei toți sunt morminte vărute, „plini de oase de morți și de necurătenie: Iar cuvântul lui Dumnezeu — unde să găsește astăzi arădicare moralică între națiuni? Unde este scăpare? Unde sunt lanțuri rupte? Unde este înaintare spirituală și materială? Unde este nădejde strălucindă pentru omenime, care nu ar fi de mulțămît puterei lui și numai puterei lui?

Nenumărate milioane de bărbați și femei vestesc mărirea lui și zic: Veniți și vedeți, ce a făcut cuvântul lui Dumnezeu pentru sufletul meu. Ceea ce a spus Învățătorul, să spune și despre cartea, care mărturiseste despre Învățătorul: „Spiritul Domnului e preste mine, pentru că m'a uns, a vesti celor săraci veste bună; el m'a trimes, a prochiama libertate celor închisi și lumină celor orbi, deschiderea închisorei celor încătusați, să prochiăm anul îndurării Domnului.”

Așadar Biblia, precum a venit jos la noi, Biblia bărbaților sfinți din vechime, Biblia martirilor, și a părinților tuturor timpurilor, Biblia marei reformațiuni. Biblia tuturor deștepărilor, cari lea văzut lumea, aceea Biblie, care fu arsă cu lumina și foc, aceasta Carte, tocmai așa cum ea este, a stat toate probele și s'a dovedit ca Biblia cea îndestulitoare și preste toate timpurile. Ce ne mai lipsește? (Șărșitul urmează.)

„Eu sunt calea, adevărul și viața.” (Ioan 14, 6.)

Epistola lui Pavel către Efeseni.

Continuare.

De H. Meyer.

Minunata frumseță și valoarea cea înaltă a adevărului adevăr, sinceritate și credincioșie să cunoaște și gustă de oameni într'adevăr adevărați și sinceri și credincioși. Întreaga dulceață a iubirei lui Dumnezeu, și întreaga prețiositate a unei viați devotate, sfințită lui Dumnezeu să cunoaște și gustă numai de aceea, în acăror inimă iubirea lui Dumnezeu cu abundență locuiește, și cei ce servesc într'o viață sfântă, oferită lui Dumnezeu și oamenilor necontenit. Pe cât de neasemenea sunt marturii lui Christos în privința vieții lor spirituală și creștinească, a cugetării și umblării lor în ascultarea adevărului prin sfințirea Spiritului, în viața lor din Dumnezeu și în Dumnezeu și cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu; — în blândeța lor și în umilința lor și în răbdarea lor; în iubirea lor către El și în predarea lor către El, și în serviciul lor pentru El; în înțărirea lor spre alții și în folosul lor pentru cauza lui Dumnezeu și pentru lume, în asemănarea lor cu Dumnezeu și în urmarea lui Iisus; — pe atât de ediferită este și cunoștința speranței chiamării lor, a închipuirii despre bucuriile și gustările și fericirile și mărirea vieții vecinice. De are să fie speranța chiamării noastre în fapt speranța vieții vecinice, a împreunăgustării tuturor fericirilor în Dumnezeu și împreunămoștenirea a toate măririlor lui Dumnezeu, atunci trebuie să ajungem noi aici deja la, cât mai bogată pregustare și cu aceasta și la adevărata cunoștință a aceleia, și așa — la sfârșitul zilelor noastre pământești la deplina posesiune și deplina gustare a aceloră. — Calea la aceea este: Ca noi întotdeauna să gustăm cu abundență fericirile unei viați de tot consacrată și sfințită lui Dumnezeu, fericirile iubirei lui Dumnezeu și a păcei sale dulce, care în valoare și în preți-

ositate și fericire toate, de câte știe mintea, foarte întrece: dulcelețurile adăvărâtei bucurie alui Dumnezeu și a împărtășirii neîntreruptă, nespus de fericită cu Dumnezeu, binecuvântarea deplinei predare către El și serviciul lui fericit și cauza împărtășirii sale devenind tot mai glorioasă. Și ca noi să devenim Domnului nostru tot mai asemenea în toate: în cugetarea și iubirea lui, în blândețta și în umilnța și în răbdarea lui, și în suferința lui pentru alții și din cauza altora. Cu cât mai mult gustăm noi din fericire și mărire deja aici pe pământ în serviciul Domnului nostru și în împărtășirea Dumnezeului nostru, cu cât mai mult presămțim și cunoaștem noi speranța chiâmării noastre, și cu cât mai mare va deveni ea, și cu cât mai mult vom gusta noi din toate fericirile și măririle, cari Dumnezeu le-a pregătit la sine pentru ai săi, și în împărtășire cu El și toți ai săi a gusta în veci.

„Și care este bogăția moștenirii celei măreată în sfinții săi.“ — A fi moștenirea lui măreată, formând pentru El o mare bogăție, de sigur este cea mai înaltă chiâmare și hotărârea cea mai măreată care o pot avea oameni ai lui Dumnezeu: A fi moștenitorii lui, este ceva nespus de mare; dară a fi moștenirea lui măreată, pentru El formând o bogăție mare, este ceva mult mai mare. — Că ei sunt moștenitorii lui, a-l moșteni pre El, îi poate face pre ei numai mari, bogați, fericiti și glorioși. — Dară ca să fie moștenirea lui cea glorioasă, pentru El formând o mare bogăție, a-l moșteni pre El, nu numai că trebuie să aibe măririi stălucite și onorabile și o bogăție mare, ei ei însăși trebuie să fie numai mărire stălucindă și onorabilă și o bogăție mare alui Dumnezeu. Ce apostolul spune aici merge după cântarea: „El e al meu și eu sunt al său.“ (Cânt. 2, 16.) El poate, pe când eu sunt sărac și ticălos, să fie al meu, și cu aceasta a mă face glorioș și foarte bogat, — aceasta El înseși și-a făcut cu puțință. — Iar eu trebuie

în caz de lipsă, până nu ași ajunge moștenirea lui măreată, pentru El formând o bogățiemare, mai nainte a fi însumi glorioș, și însumi mai nainte o bogăție mare glorioasă.

Care și de ce soiul este deci „bogăția măreată sale moștenire în sfinții săi?“ — De sigur poate fi numai aceea mărire, la care El le-a pregătit, care El în crearea lor nouă le-a întemeiat-o și la care El după mila sa prin cuvântul său și prin Duchul său, și prin diferite mijloace de crescut, de lămurit, de renoit, de curățit și de pregătit tot mai mult i-a sfințit, și tot mai mult le-a împărțit și însușit din sf. său Duch, și prin sf. său Duch tot mai mult din mărirea lui Dumnezeu. (Ioan 16, 14.) — Poate fi numai bogăția cea măreată, numai bogăția mării, care sângur este a lui, pre care numai sângur El o are, care numai sângur dela El vine, care sângur numai El dă, și pre care dela nimenia altul decât numai dela El o putem avea. — Este aceea bogăția, care El însăși este în ființa sa măreată dumnezească; care numai El în sineși are și care numai din El însăși, din bogăția și mărirea ființei dumnezeesti purcede și poate purcede. Sunt toate mijlocirile mării sale, toate acelea lucruri cari s'au făcut prin El, toată bogăția care din El, bogăția cea nemărginită în putere, înțelepciune și tărie, majestate, onoare și mărire au purces.

Și la ce să ne hotărâscă, ca noi moștenirea cea măreată, bogăția cea mai nobilă alui Dumnezeu, și rugăciunea lui Pavel, moștenirea bogăției cea măreată, care ar trebui să fim, s'o putem cunoaște? — Dară de sigur mai nainte la aceea, ca noi cu serioșitate și cu toată sirguința să ne silim la aceea a căpăta dela Dumnezeu o bogăție cât mai măreată, și o bogăție cât mai mare pentru Dumnezeu, și a deveni o cât mai măreată bogăție pentru El. Este voia lui Dumnezeu, și calea pe care să poate și trebuie să se facă, — și ce noi facem la aceasta, și cum trebuie să ne ținem la aceasta

ne este arătat. Și cu cât mai mult ar trebui să ne luptăm cu toată puterea după aceea, acest scop, pentru însăși Dumnezeu și și pentru noi atât de măreți a-l ajunge întrucât El însăși vrea să lucreze în noi voința și și împlinirea. (Filip. 2, 13.) În aceea măsură, în care noi devenim bogăția lui Dumnezeu, bogăția marelui sale moștenire, va crește și cunoștința noastră și va fi tot mai deplină. Pentru ca El ni s'a făcut așa nespun de mult, ar trebui și noi să-i devenim tot mai mult. Pentru că El întreg ni s'a dat nouă, trebuie că și noi să ne predăm lui cu totul. Pentru că El pre noi mai înainte ne-a iubit, să-l iubim și noi pre El. Pentru că El a devenit întreg al nostru, trebuie să devenim și noi întregi ai lui, bogăția lui, moștenirea lui măreață.

(Continuam.)

Fluviul de lacrimi.

(Ier. 9, 1; Ps. 125, 5, 6; Apoc. 7, 17.)

Eu ajunsai ca un strein în țara oamenilor; un inger mă petrecu și mă instrua despre modul lor.

La țărnul unui fluviu lat stăturăm noi în liniște. Valuri tulburi năvăliră ici-colda trecând preste țărmi — abea văzu ochiul meu țărnul de dincolo.

„Care este numele acestui fluviu?” întrebai eu de însoțitorul meu.

„Este fluviul lacrimilor. Valuril elui cuprind în sine toate lacrimile, pre cari le plâng oamenii din țările din jur...”

Și eu auzii, că încă nu de mult curgea aici o apă regulată, dară în lunea din urmă tot mai mari valuri năvăliră și din riu să făcu un fluviu, încă zilnic crescând. Și nime-nea nu poate spune, cât de mari vor fi încă apele lui, că în toate țările să aude un strigăt: Rachela plânge copiii ei și nu să poate mângăia...

Pre mine mă apucă o încercătură singulară și umbre întunecoase să lățiră preste sufletul meu, când mersei

cu însoțitorul meu în susul fluviului, tot mai departe, într'acolo, de unde riuurile din toate părțile să adunară la riu, într'acolo, de unde curseră pâraiele la riu, ba, până acolo, de unde curseră isvoarele. Și eu văzui lacrimile curgând în colibi și palaturi, în sate și orașe, sub acoperișul de paie și în cetatea cea făloasă a principelui. Ahea era o casă, în care nu s'ar fi auzit plângere mortală. Văzui curgând lacrimi de mamă, strălucind cu diamantele în picături repezi, lacrimi de văduve și plângerea a mii de orfani; mirese plângeau și bătrâni în păr argintat. Și și inima și ochiul meu, deși neobicinuit cu lacrimile, plângea cu ei.

Văzând deci toate aceste pâraie curgând, fără de oprire în jos, întrebai: „Unde duce acest fluviu de lacrimi toate valuril sale? Deoarece am văzut purcederea lor arată-mi și (înta lor!”

Noi mersemăm deci în jos, multe zile și multe nopți întunecoase, până acolo, unde să împărțiră apele în mai multe cracuri, cari de aici curseră despărțite mai departe.

„Așa de diferite,” zise însoțitorul meu, „sunt căile și scopurile lacrimilor oamenilor. Vezi tu acest crac a fluviului dincolo de tine? În alvia adânc săpată trece, cu șgomot sălbatic murmură valurile lui; de multe ori nimiceste el în urgia sa regiunea de lângă țărmi. Nici o floare nici tufșe nu pot crește pe lângă el. Sunt lacrimile *desperate*, isvorite din inime rănite spre moarte, cari nu au speranță. Desperarea le-a născut, și împotrivire și desperare aduc cu sine.”

„Și unde să varsă ele?” întrebai eu mișcat.

„În urmă să varsă ele într'un adânc fără de fund și nu se vor mai vedea. Lacrimile desperărei...”

„Uite acolo curge un crac mereu și obosit, în alvia plană. Nici o viață nu este pe termiul lui, liniștea morței domnește preste apele lui.”

„Acelea sunt lacrimi *muți*, *tâmpite* — ele vin din inimi, cari s'au făcut mute

și înțepenite și împietrite sub lovitura suferinței și cari în predare timpită s'au plecat ca sclavi sub durerea preaputernică. Nimemii spre intristare, nimemii spre bucurie curg apele lor — în mlaștina întunecoasă colo spre miazăzi să pierd ele. Lacrime timpite . . .”

„Colo curg valuri vesele în valea grațioasă. Văjăind și cleveind trec valurile lui iute, cu picioare ușoare săr de pe piatră pe piatră.

Ele sunt lacrime *ușoare, ușuraticе*, pre cari tu le vezi. Iute și bogat isvoriră ele sub durerea clipei, la propria și la a altor durere. Iute să grăbesc ele, așa cum au venit. Este că înflorese flori grațioase pe țărmii lor, înse pom roditor nu poate prinde rădăcină pe locul cel suprafațial; nici când n'au fost aceste valuri în stare a purta corăbii. Și acuși să pierd apele lor încoaci și încolo în năsip, și soarele de miazăzi le consumă cu arșița sa. Lacrime ușuraticе . . .”

În sfârșit mai văzui eu un crac a fluviului de lacrime curgând. Lata și adâncă era alvia lui, apa lui clară ca argintul. În liniște și domol trecu el. Corăbii greu încărcate și luntri de povoaară purtau valurile lui; iar în jurul lui înverzii și înflori regiunea, flori plăcute, pomi fructiferi împodobiră țărmii lui.

„Acestea sunt lacrime *adevărate, fericite*,” zise însoțitorul meu. „Ele iasă din isvoare adânci, sunt lacrime durerei mari. Cei ce le-au plâns, merseră prin mijlocul văciei lacrimilor și goliră păharul strimtorărilor până la fund. Domnul nostru a plâns astfel de lacrime la mormântul lui Lazar și asupra Ierusalimului său, pentru aceea și poate el compatimii cu toți aceia, cari plâng. Și *toți sfinții lui* au plâns deasemenea în strimtorarea acestei lumi. Sunt între ele lacrime de martiri, de cari nu era vrednică lumea, lacrime din lupte grele sufletești, și lacrimile de căință alui Petru și ale lui Ioan. (Apoc. 5, 4.) Încă și astăzi curg ele bogat în toate țările din inimile, cari în durere și

mizerie să mângăie cu Dumnezeu lor, din ochi întunecați de lacrime, cari privesc fața Părintelui și în predare și răbdare să învață a fi alinați în lucrarea lui. Ele curg, unde o mamă plecată, un tată cărunt la pierderea fiului lor zic: „Fie lăudat numele Domnului!” Lacrime de văduve și orfani, să amestecă între ele, lacrime frățești — fără de număr.

Așa curg apele cele sfinte prin toate țările, binecuvântând, recreind și fructificând. Ele preface pustul în grădină și lucrează fructe pacinice ale dreptăței; iar în urmă să revarsă în oceanul cel mare, din care puresc, și toate lacrimile fericite să grăbesc neoprite la marea cea mare a iubirei, care le va înghiți, și la mâinile Părintelui, cari să pregătesc deja, cu blândețā și dulceață — oh ce dulceață! — a le șterge dela ochii fiilor.” (Apoc. 7, 13—17.)

Deci plângi numai, inimă intristată! Iasă să fie lacrimile tale sfinite prin prezența lui Iisus, ca ele ca ploua timpurie și târzie alui Dumnezeu să facă sămănătura ta fructiferă și să producă fructe pentru vecinicie. *Cei ce sămână cu lacrime, vor secerā cu bucurie!*
Din Wge.

Cum judecă oamenii.

Despre oarecineva am auzit nu de mult o laudă, că el e foarte umblat în scripturi și are o esplicare adâncă. Tot despre acela scrisе cineva, că e un om îngâmfat, un vrăjitor și nu predică pre Christos, ci să arată pre sine. Încă altcineva scrisе despre acest om, că el s'a virit fără de drept, și lui ar trebui spus, că numai prin ușă, adevăcă prin pocăință și umilință poate intra în casa și poporul lui Dumnezeu. O judecată soadă, așa-i? Noi gândim că din acestea și judecătorii și cel judecat-își poate lua ceva. Și am dori din inimă, ca cel judecat să nu uite ușa, și să o caute, el o știe mai bine cum.

Mulți din cetitorii cei mici ai „Solului Păcei” vor putea înțelege și a consămți din inimă cu acest copilăș.

Din Wje.

DIN FĂURIE.

În mijlocul luptelor mai săngeroase vine vestea îmbucurătoare, că Munte-negru a pus armele jos, adică regele acestei țări mică nu voia să fie rege fără de țară. El, după ce a stat aproape un an și jumătate ca vrăjmaș față de noi, dorește binele, pacea poporului său, prin care știe că nu-și pierde existența, nu ajunge la soarta soțului său, regele Sîrbiei. Așadar în ziua de 13. Ianuarie n. a cerut el pace și acuma e țara lui liniștită până se vor găta pertractările diplomatice de pace. Așa și vede, că aliații lui cei mari și tari: Anglia, Franța și Russia, protectorii ucigașilor, nu i-u putut ajuta; ba nici Italia, acărei regină e fiica lui, încă nu-l ajută. El trebuia să se predee. Oare ce se zicem? Cine a adus aceasta biruință minunată? Unii zic: Trupele noastre cu vitejia lor! E frumos. Dapoi că și vrăjmașii noștri au trupe și oameni viteji. Noi nu putem, deși știm, că avem ostași bravi și viteji, să ne invoim la așa ceva. Noi trebuie să recunoaștem înțelepciunea conducătorilor și îndrăzneala trupelor, dară ce ajung acestea, dacă Atotputernicul Dumnezeu nu ne întinde ajutorul său? Pentru aceea trebuie să mărturisim noi: Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui tău să euvine onoarea și mărirea pentru ajutorul fetei tale.

În partea Bucovinei și Galiției au atacat rușii cu mari puteri, ca să rupă frontul ostașilor noștri, dară nu putură. Trebuiră să se lase — după 24 zile crâncene — de operații, că i-au ajuns pierderi uriașe.

Trupele Anglo-Franceze au ocupat după Salonic și insulele Corfu și Mitilene, și cum am înțeles și orașul Corint, care toate sunt proprietăți grecești. Adecă să lași țiganul în casă, că apoi grija lui de tine. Dela turcul și ce au fost ocupat trebuiau să lase cu grăbire și să fugă, lăsând foarte multe în mânele turcului, care nici că s'a amărit pentru aceasta glumă. Acuma vreu ei să silcască pre greuc, ca să se bată cu noi pentru ei, că ei să sânt slabi. Abeu o fi ceva de acolo.

Italianii după ce să luptară aproape opt luni tot într'un loc, fără de înaintare au mai îngăduit o leacă și mai slăbi focul. Ba ei să uriră de mult de luptă, că au văzut că-i înzădar. Ei încă s'ar fi dat doară la pace, dară fură siliți de aliații lor a subseria o invoire, la care nici unul să nu se dee la pace fără de ceilalți soți, adecă la oaltă; toți vreu să dee, ori să capete bătăi. Hapoi capete.

A noastră dorința și rugăciune mai serioasă se fie, ca Domnul cerului să aducă cât mai iute vremea cea dorită a păcei.

* * *

Întiul păcat a națiunilor culturale europene nu-i nelegiuirea goală. Aceasta nici chiar în Franța nu-i cazul. Întiul păcat a Franței a fost o ură turbată, ce nu să poate stînge prin toate fluviile de sânge contra lui Christos și a martorilor lui. Când se vor deschide arhivele cele secrete ale cerului, atunci se va arăta, unde zac cauzele propriuzise a cufundării Franței.

În cursul normal nu este popor pe pământ, care să poate durabil și în capăt fără de relațiune către Dumnezeu. Până acuma nu s'a adus dovada, că ar exista oare undeva vr'un popor nereligios. Franței celei în fruntea culturei modernă pășindă i-a rămas renumele, a sta ca un popor absolut fără de Dumnezeu. Dară isvoarele nelegiuirei franțuzască zac în riuurile

de sânge a nopții Bartolomeu. Nelegiuirea subpăgână este fruptul cel din urmă mortal urăi de Christos a francezilor. Păcatul contra luminei celei mai înaltă este pedepsită cu aruncarea în întunerecul cel mai din afară. Franța stîrpește pe căderea ei din urmă în adăncime cele din urmă urme a credinței în Dumnezeu. În cărțile sale de învățămînt schimbă ea pozițiunea pildei: „Dumnezeu e mare” în: „Parisul e mare”, și pe monetele sale ingravează inscripția: „Dumnezeu să seutească Franța” cu întemcierea, că Franța să poate în-săși scuti. Așa s'a arătat, că ura, știută de Christos este calea cea sigură la deplina neleguire. Și cuvântul lui Iisus a pătit o în-sămănate înfiorătoare a istoriei lumii: „Cel ce nu onorează pre Fiul, nu onorează nici pre Părintele, care l-a trimes.” (Ioan 5, 24.)

* * *

Despre lupta la Tannenberg (Germania) scrisese un milițist: „Noi aveam în luptă grea a cuprinde o întăritură binisor înaltă. Către apusul soarelui eram noi sus ca biruitori, noi văzurăm rușii în fugă sălbatică, trimiserăm după ei muniția noastră din urmă, la care strigă unul: „Dacă nu mai putem pușca, să le mai căntăm dară una!” Și apoi cântarăm cu toată puterea cântarea: „Cetate tare-i Dumnezeu, „toate patru versurile.”

Din Wge.

„Și nu voiți să veniți la mine, ca să aveți viață.”
(Evang. Ioan cap. 5., vers 40.)

Să răspândim foile „SOLUL PĂCEI”
„RAZELE AUROREI” și „CHRĂȘTINUL”.

MISSIUNE.

* **Botez în Ciclova.** (Krassószörény-megye.) Imi era drag de Părintele cel cereșc — după cât eu îl cunoșteam cu mintea de copil, — și eu creșteam în frica părinților și sub mâna Părintelui de sus. Dară durere, că cu creșterea mea creștea și păcatul mai mult decăt mine. Și pecund eram de 16 ani zisei: „Părinte dă-mi partea mea — și mă voi duce” (Luca. 15, 12.) și m'am dus departe în streinătate și serveam pe nimica, și m'ancam din țărițele porcilor, pre cari 'i păstoriaș, că eram flămând foarte. Dar la un timp imi zisei: „Mă voi întoarce la Părintele meu și-l voi ruga, ca pre un serv să mă primească.” Am și plecat, și iubitul meu părinte din departe văzând că vin, s'a sculat, a eșit în poartă, și servii săi i-a trimes înaintea mea, și cu mare bucurie m'a primit la masa sa. (Luca 15, 23.)

Iubiți frați, surori și cetitori! Eu subscrisul sunt din Rafna, cel ce eram rătăcit, eram sârman, mișel, ticălos, și orb. Dar acum începându-se războiul lumii (pre acesta îl pot numi profetul meu,) sbiciul lui Dumnezeu, care mă curmă la suflet, și făcu ca se mă gândesc la existența mea ca om pe pământ, luat-am a căuta cu grabă, să văd ce e omul, ce rost, ce în-sămănate are, de unde a venit în lume, unde merge, și ce misiune are el pe pământ. Gândit-am: să mănec, să beș, să se vesclească, să desfrineze, nu, căci întorsu-m'ain a căuta spre cartea cea sfântă, și aflat-am că Părintele cereșc ne îndrumă spre Iisus Christos, care și zise: S'a împlinit timpul, pocăiți-vă și credeți în Evangelie (Marcu. 1, 15.) Două puteri avură de aici înainte loc în mine a se lupta, și o vreme așa-mi ziceam, că mă pocăiesc, dar în religia mea gr. cat, dar când deschisăi Noul Testament aflam contra ori carei legi și religii scris: Deo-

sobește-te și fugi din lume (II. Cor. 6. 14—17; Ebr. 13. 13.) Că cel ce păcătuiește este fiul Diavolului, dară fiții lui Dumnezeu nu pot face păcatul (I Ioan 3. 8. 9.), și mă uitai împrejur, că la ce mași apleca mai tare, era ca să servese la doi Domni (Mat. 6. 24.) Deci prin voia Domnului dădui voi Duchului adevărat a lui Dumnezeu și mă hotării, că ori și în ce chip, dar să urmăresc atât, până voi și intra prin poarta cea strîmtă. (Mat. 7. 13.) Evangelia mi-au predicat-o aici în războiul apostolii Domnului: Mateu, Marcu, Luca ș. a. mai întorcem vr'o foia apoi îmi predica Pavel, Petru ș. a. și acum în urmă neamicul Domnului Iisus îmi zicea: Mergi pe calea cea lată, nu te osteni, dară eu pus-am piciorul pe calea Domnului și ziceam: Doamne, impresuratu-m'ai din dărăpt și din față, unde să mai fug de tine, oh ziditorule, că sau în cer, sau în infern de voi fugi, de tine nu voi scăpa. (Ps. 139. 5—10.) De aici a' urmat în mine aceea: a trăi deosebit de lume, a căuta adunarea, care să numește cu numele lui Iisus Christos, unde să mărește El. Și aflat-am, că Iisus a purtat pe cap spini dela neamul cel rău, și batjocură, moarte, El n'a locuit în căsile regilor, s'a născut în ieslea vitelor, a ales pre cele neburne, ca să rușineze pre cele bune. (I. Cor. 1. 27.) Și așa am pășit cu fostul prieten (iubit frate) Popovici Ion din M. Hollod în prietenie, și cu epistole m'am apropiat de adunările Domnului, unde într'adevăr Iisus s'a mărește. Și acum în timpul din urmă primind concediu pe 18 zile (20. dec. 7. ian. n.) în 4. ian. am primit botezul, eu și soția mea și mai o păreche din Rafna, adecă 4 suflete din satul meu și o femce din loc, în comuna Ciclova, 5 suflete mântuite prin sângele Mielului. Botezul s'a împlinit de fr. St. Ignea. La fața apei, deși era zi de lucru, era popor cam numărös.

Dee Domnul ploua îndurării lui, ca plantele cele noi ale lui să crească și să dea fruct spre mărirea numelui său.

Îndemn pre onorații cetitori și prieteni, cari încă sunt indoielniei, să între până încă este timp de grație. Și voi iubiți frați, răspândiți cuvântul cu foc și mare rivnă, știind bine, că și apostolul zicea: Vai de mine, de nu voi predică Evangelia, (I. Cor. 9. 16.) Că să cade a da argintul Domnului nostru spre dobândă, că Domnul zice: Jeșiți la drumuri și gârduri, și-i silii să se umplă casa mea. (Luca 14. 23.)

Iar eu cel ce scriu aceasta văzutam o minune, cum Iisus deschise ochii mei, mântui sufletul meu, delatură morbul meu și îmi făcu bucurie și cu trei ființe renăscute în satul meu, unde Iisus locuiește. Măreț e Domnul nostru și făcător de minuni! Binecuvântat fie numele său. Amin.

Trimes de Ion Popa.

K. u. K. Geb. Inf. Mun. Kol 2 13.
Feldpost 88.

O rugare.

Ca și în toate părțile și la toate hotarele patriei noastre, așa și pe câmpul de luptă la hotarul Italiei avem mai mulți frați, dintre cari nu numai unii ne roagă, ca să ne amintim de ei în rugăciunile noastre. Iacă o scurtă epistolă: Iubiților! Noi acestia cari ne aflăm tare puțin și fără nici o bucurie de când suntem aici nu am putut nici odată, ca să avem o mică bucurie, ea să ne putem aduna, ca să facem o oara de rugăciune, ba nici minută. Dară nici nu ne putem ca să ne întâlnim. De aceea noi rugăm, ca cei ce sunteți acasă la adunări, să-și aducă aminte și de noi în rugă, ca să se roage pentru noi și pentru mica și slaba noastră credință, și ca să putem și pre vrăjmașul sufletului învinge, și să nu cădem prin grelele noastre strimtorări. Numai aceasta dorim dela voi, și la aceasta vă rugăm. Salutare dela noi și dela mine ca scrietor

Petrecan Emanucl.

Acest frate să roagă în nume la 4 frați și fiind cererea lor atât de modestă, oare cine ar fi atât de nemilos să șadă acasă, când ei acolo așa mari jertfe aduc pentru siguranță a tot ce este al nostru! Dacă noi de acești croi modeste și tăcuți, cari au alungat de multe ori vrăjmașul și au suferit focul cel infernal a tunurilor vrăjmașului nu ne îngrijim, nu le împlinim mica lor cerere, atunci nu numai luna, dară nici noi nu suntem vrednici de ei.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 6. Februar.

5. Bucuria lui Petru și Ioan.

Faptele I, 1-31.

Cuvânt de aur: „Privighiați, stați în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă.” (I. Cor. 16, 13.)

Despre întâia predică apostolică am vorbit noi mai înainte, și despre minunea cu cel olog la poarta templului. Astăzi auzim noi, cum au apostolii a purta întâia lor cruce apostolică, pe când sunt puși înaintea judecătoriei. Aici să împlinește, ce le-a spus lor Iisus: „Eu vă trimit ca pre oi în mijlocul lupilor.” (Mat. 10, 16.) Dară crucea nu scoate din ei bucuria. Despre aceasta bucurie vom noi mai ales a vorbi.

Noi privim la bucuria cea durabilă a apostolilor. I. Cercarea bucuriei înaintea judecătoriei (v. 1-18.). II. Dovada bucurie după judecată (v. 19-31.).

Duminecă, în 13. Februar.

6. Injosirea și înălțarea lui Iisus.

Filipeni 2, 1-11.

Cuvânt de aur: „Căci știți charul Domnului nostru Iisus Christos, că bogat fiind, pentru voi sărac s'a făcut, ca voi prin sărăcia lui să vă învațâți.” II. Cor. 8, 9.

La Faptele apostolilor am observat noi mai la toate lecțiile, cum este Iisus Christos conținutul predicii la apostoli. Și în epistolele apostolilor, a lui Petru, a lui Ioan și a lui Pavel, este Iisus miezul și steaua. Oare nu ne numim și noi, intrucât suntem credincioși, cu dreptul creștini? Dcei, dacă noi suntem creștini, atunci și trebuie să purtăm modul lui Iisus pe noi. Fruptele grădinei și a pădurei sunt conform soiului și sucului turpinei lor. Așa ar trebui să asemănăm și noi lui Iisus. Acesta este conținutul principal a lecției noastre de astăzi.

În injosire și înălțare și cautam a asă-măna către Iisus! I. Fiil desinteresant în iubirea de frate în general (v. 1-4.). II. De vei fi tu aici pe pământ ca Mântuitorul, mic (v. 5-8.). II. Te duce El pre tine în mărirea veciniei (v. 9-11.).

Duminecă, în 20. Februar.

7. Comunitatea celor credincioși în Ierusalim.

Faptele I, 32-37; 5, 1-16.

Cuvânt de aur: „Dcei curând sufletele voastre cu aseultarea adevărului prin Spirit, spre nefățarnică iubire de frați, din inimă curată iubiți-vă unul pre altul pre altul fierbinte.” (I. Petru 1, 22.)

Comunitatea creștinilor pe vremea apostolilor este modelul cel mare pentru viața cea lăuntrică și externă a comunității creștină, către care noi aparținem astăzi. Dacă-i întreaga sf. Scriptură o oglindă, atunci sunt Faptele apostolilor îndeosebi pentru comunitatea lui Iisus din vremea noastră. Noi vom dară a ne învăța astăzi a cunoaște viața de comunitate a credincioșilor din Ierusalim în lecțiunea noastră.

Noi studiem comunitatea frățească a credincioșilor din Ierusalim: I. Întinderea mâinii frățească în iubire (cap. 4, 32-37.). II. Curățirea comunității creștină prin întâmplare intristătoare (cap. 5, 1-16.).

Sau: *Iubirea stă afară înaintea ușei și chiamă pre toți cei săraci și lipsiți de ajutor în casa ei, ca să împartă cu ei. În casa ei locuiește*

Iisus. *Minciuna* stă după ușă și zice către cei ce bat: Eu am dat deja tot și nu mai am nimic. Iar tesaurerele lor le păzește părintele lor, *Diavolul*.

Duminică, în 26. Februarie.

8. Cei șapte ajutători.

Faptele 6. 1-15.

Cuvânt de aur: „Purtați sarcinile unul altuia, și așa împliniți legea lui Christos.” (Gal. 6, 2.)

Tu cuvoști în adunările noastre frații diaconi, cari dau ajutor predicatorului la Cină, împărțesc daruri și în general lucrează în adunare ca ajutători. Astăzi ne învățăm noi în lecțiunea noastră, cum fură în comunitatea din Ierusalim așezați diaconii.

Îngrijitorii milosteniei și mai ales între ei Stefan sî ne ocupe astăzi: I. Alegerea celor șapte ajutători (v. 1-7.). II. Poziția cea deosebită alui Stefan între ei (v. 8-15.).

Duminică, în 5. Martie.

9. Uciderea lui Stefan.

Faptele 7. 51-8, 3.

Cuvânt de aur: Apoc. 2, 10.

Duminică, în 12. Martie.

10. Eroii credinței.

Ebrei 11, 1-12, 2.

Cuvânt de aur: Ebr. 11, 1-2.

Nu-i vrednic de jertfa.

În apropierea de Sedan, acela câmp de războiu adăpat de sânge, s'a ținut cu cătăva vreme mai nainte o sărbare mișcătoare. În 27. Sept. 1914. au fost acolo asemenea zilei sedanului în 1870. foarte furioase lupte cu sânge și foc. De cinei ori trebuia înălțimea ocupată de trupele germane, până era stabil în mânele lor. Roata pe după înălțime vede cercetătorul multe cruci bune ca semne de amintire pentru

cei căzuți. Nu mai puțin ca 1024 germani și 1773 franțuzi sunt acolo îngropați. Spre amintire la aceea s'a arădicat pe înălțime un monument comun pentru germanii și franțuzii căzuți. Autorități germane și franceze au participat la aceea; trupe germane și locuitori francezi împodobiră monumentul. Pânăcând participa o adunare mare la sfințire, vojăia din depărtare bubuirea tunurilor, spre sămni, că nu s'a gătat încă lupta. Pe piatra de amintire sunt șapate cuvintele: „Pentru noi” și „Pour la patrie”; una spre onoarea germanilor, cealaltă spre onoarea vrăjmașilor căzuți.

Cu mișcare vorbi duhovnicul de câmp despre mărimca eroică a tuturor celor căzuți, cari au pus viața lor ca un grăunte în pământ pentru noi. „Noi nu suntem vrednici de jertfa, care o aduseră ei, nu sânge din sângele lor, dacă nu vom să fim credincioși în spiritul lor!” După ce au vorbit încă diferite reprezentații, s'au unit germanii la jurământ comun de credincioșie. Ei încunjurară mormântul soților lor, și în amintire la prețul cel sângeros a jertfei credincioasă pentru patrie, pentru femea și copii, în auzirea bubuirei tunurilor, suna festiv și cu serioșitate sfântă de pe buzele lor până la trăiasă împăratul.

Nevrednic de jertfa! Aceasta putea fi o îndemnare potrivită. Nu numai ostași sunt, cari nu sunt vrednici de jertfele soților lor în câmp. Nenumărați bărbați, femei și copii dovedesc prin purtarea lor nelegiuită în vremea cea serioasă de față, că ei nu sunt vrednici de jertfele fraților lor germani (ba și ungureni) pe câmpiile de luptă. A fi vrednic de jertfa acelor bravi, condiționează credincioșie în spiritul lor, cum o spuse acela duhovnic de câmp: Credincioșie în lucru, în suferințe, în abzițere, în încrederea în D-zeu și în rugăciune.

Și mulți copii n'au fost vrednici de jertfa părinților lor. Înzădar au cheltuit mulți părinți și mame bunuri pământești, sănătatea și puterea de lucru

în serviciul destineresat de creștere. Copiii nu devin credincioși în spiritul și eugetul părinților.

Dară chiar și cea mai mare jertfă omenească este cu mult întrecută de jertfa de pe Golgota. Mintea omenească nu poate destăinui adâncimea suferințelor aceleia jertfă mai sângeroasă ca toate jertfele, nici chiar în cântă. „Și noi avem un miel de paști, acesta este Christos, jertfit pentru noi”. (I. Cor. 5, 7.) Acela altar de jertfă de pe Golgota poartă cu mai mare drept aceea inscripție de monument dela Sedan: „Pentru noi!” Noi nu suntem vrednici de jertfă, dacă nu vom să fim credincioși ca acela, care a sângerat pentru noi; așa zice și Pavel. „Christos ne-a iubit și sa dat pre sine ca jertfă pentru noi”. (Efes. 5, 2.) „Deci vă îndemn, ca să aduceți corpurile voastre ca jertfe vii, sfinte și bineplăcute lui Dumnezeu.” (Rom. 12, 1.)

Cugetarea lui Iisus a o acomoda și descoperi fără defect, aceasta să numește a urma lui Iisus. Tăgăduire de sine și voință de jertfit pretinde cel crucificat dela ai săi prin propria pildă. Christos a jertfit toate pentru noi; cine vrea să fie credincios în spiritul lui, jertfește viața sa fără de reținere. Aspru și fără de două înțelesuri sună din gura aceluia, care s'a jertfit pre sine de tot pentru noi: „Și cel ce nu ia crucea sa pe sine și-mi urmează, acela nu-i vrednic de mine.” (Mat. 10, 38.)

Din Wge.

Scăpare din robia sigură.

„În strămtorarea mea chemat-am pre Iehova, și strigat-am către Dumnezeu meu: și El auzi din templul său vocea mea, și strigătul meu veni la urechile sale.” (Ps. 18, 6.)

Eu, fiul său cel mai nevrednic, am strigat către El în zilele cele mai periculoase în privința mea, și știind scăparea lui, nu am pierdut nedejdeia mea în El.

În multe ciocniri am luat parte, dară am rămas uezătăm; înse în o lună a iernei trecută, când ne-am luptat la hotarul galiției în carpați, devenii greu bolnav, și încă intratăta, că nedieii au constat că e boală lipicioasă; acolo mă duseră într'o casă de ruteni și fu întrezis la toți a veni la mine. Acolo zăcui cinci zile. Într'acestea trupele noastre și cu acelea și batalionul meu s'au retras de prea multa putere a rușilor. Eu nici n'am știut nimic despre acestea și numai atunci o înțelesci, când veni femeea stăpânului căsi și zisă: „Aici ruși, aici ruși!” Ea nu știa vorbi cu mine dară am înțeles, că aici sunt rușii, vrăjmașii nostri. Am început a vorbi cu femeea așa cum s'a putut, și într'acestea lui biblia mea, am cetit, m'am rugat și am zis Domnului cu psalmistul: „Tu ești adăpostul meu și cetatea mea, Dumnezeu meu, în care mă inered!”

Rușii au ocupat comuna, ba încă și mai departe au trecut. Ea am zăcut mai departe și am chemat pre Domnul întru ajutor în părăsirea mea și în mijlocul piericoulului. De odată numai ea la 5 oare după miezul nopții veni stăpâna căsi și zise, să mergem; adecă așa să esprimă: „Acuma turie (napoi)!”

Am înțeles și m'am îmbrăcat, apoi am plecat cu ea cu aceea știință, că Domnul trăiește, care ajută, că m'a arătat ajutorul său. Femeea m'a petrecut pe lângă n drum ferat de industrie până la comuna următoare. Aici căzui, n'am mai avut putere, dară Domnul mi-a dat iarăși un om care mi-a fost întru ajutor. Un pădurar mă luă și mă petrecu în locuința lui, unde im dădu de mâncat. Acolo am fost până seara, apoi am plecat mai departe. Acuma găsi deja 12 ostași bolnavi, le grăii, ca să mergem și merșerăm la olaltă, până ajunșerăm o comună mică. Cei 12 ostași fugiră napoi, iar eu încrezându-mă în Domnul am ajuns în a treia comună. Aici dormii și a doua zi merșei mai departe. Cum merșei, de-odată iasă din

pădure cinci ostași ruși. Oare ce o fi acuma. Dară iacă ei uruncară jos armele, veniră la mine și dădură mâna. Când observară, că sunt bolnav. Juară dela mine toată armatura și-mi ajutară a duce.

Pe scara ajunserăm într-o comună și dormirăm acolo. Dimineța merse-răm mai departe, dară atunci am ajuns deja aceea linie, unde să luptau apărătorii de napoia trupelor noastre. Acolo văzurăm trenul panterat. Podul cel mare ardea și noi tecurăm pe grinda arzândă preste apă. Din colo de pod ne întâlnirăm cu ai noștri. Un oficer de husar luă pre ruși, cari fmi erau prizoneri și sotii de ajutor. Că ce s'a întâmplat apoi cu ei nu știu, inse fie-le bogată resplată pentru aceea, că mi-au devenit mijloace de ajutor.

Eu mă pusei pe trenul panterat și acela mă aduse, prin care am ajuns pe scară trupa mea. Aici nu numai camerazii mei, ci și medicii s'au minunat de mine. Iar eu aceea le răspunsei, Domnul m'a scăpat pre mine. Acuma iarăși cetii psalmul 27-lea, la care un frate scriindu-mi de acasă mă făcu atent, că acesta mă întărește. M'a și întărit și m'a și îmbucurat, cu mine a fost Domnul în toată calea mea.

Spre orientare.

Noi căpătăm mai de multeori scrieri și întrebări în persoană, ba și din America căpătăm epistoale, în cari suntem rugați, a căuta prin scrieri după iubiiții lor, cari de mai multă vreme, ori și dela începutului războiului, sau de când s'au dus în războiu nu au dat nici un sămna de viață despre sine. Noi bucurosi am face fiecărui ce ne cere dorința, dară e cu greu. Spre pildă am făcut așa, că am scris de probă la cutare om, care nu să știe de el nimic. Am trimes scrisoare la reședința regimentului său cu cererea, a o trimete acolo, unde să află aceea companie, la care servește

nespectivul. Dară ce să vezi, după câteva săptămâni vine scrisoarea napoi, și noi trebuie să fim îndestulați, că nu-l găsește. Apoi am întrebat la erucea roșie și de acolo tot așa respuns ne-a venit, că respectivul nu să găsește în cărțile lor. Apoi am scris la oficiul sprijinitor de prizoneri (Hadi-foglyokat gyámolító Hivatal, Budapest Ullői-út) și acolo am fost neindestulați. Adeceă acest oficiu caută după așa unii, numai dacă noi știm deseria persoana celui pierdut. Aceea inseă în cele mai multe cazuri noi fără de carte nu o știm. Am ruga dară pre accia iubiiți cetitori și frați, cari au fii, ori frați, ori rude, ori bărbați, ori părinți duși în războiu și nu au căpătat scrieri dela ei de barem 4 până la 6 luni, să facă o listă scurtă și înțeleasă ca cum e numele celui ce-l căutați, în care an fu născut, când a intrat în armată (în care an), ce religie are, ce ocupaciune avea acasă, plugar, maistor, scriitor, neguțător ori ce era acasă, apoi regimentul și compania la care a servit, unde a servit la isbucnirea războiului, în care oraș, pe care câmp de luptă fu dus, la Sărbia, Italia, galiția, de unde v'a scris mai pe urmă, numărul oficiului postal de taberă, cine l'a văzut pe urmă și unde din camerazii lui? toate acestea sunt întrebări importante și înlesnese foarte lucrul cercării. Așadară cine vrea să caute duple cei pierduți pot serie respunsurile la aceste întrebări și le pot trimete nemijlocit la oficiul susnumit la Budapesta pe adresa sus scrisă. Epistoalele trebuie plătite. Iar de nu știe cineva seria, ori îi se pare greu a seria acolo, poate seria și la redacția oi „Solul Păcei“ în Körös-bökény adaugând și un timbru postal pentru scrisoarea ce trimetem acolo.

Pe lângă toate rugăm și îndemnăm pre iubiiții noștri frații și cetitori, ca să se roage mult Domnului, ca El să deee pacea sa pe pământ și ca iubiiții noștri să vie acasă, atunci de sigur nu vom căuta după ei.

Salută pre toți cu iubire

Berbecar.

Toată zecimea.

Iertatu-mi a atrage atențiunea D-voastră la câteva versuri a feței celei din urmă a vechiului Testament, la Malachia 3, 10—12. Acolo cetim noi: „Aduceți toată zecimea în casa tesaurului meu, ca să fie bucate în casa mea, și cereați-mă zice Iehova; dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului, și voi vărsa peste voi binecuvântarea preste indestul, și voi înfrâna pre cel mâncău pentru voi, ca să nu vă strice fructul pământului vostru, ca să nu fie neroditoare vița voastră în câmp, zice Iehova, Dumnezeuul oștirilor. Și vă vor fericii toate popoarele, căci voi veți fi pământ dorit, zice Iehova Dumnezeuul oștirilor.”

Următoarele șire vă rog a înțelege ca mărturisire, pentru că-mi este trebuința inimii, acelor, cari s'au despoiat pre sine de aceasta binecuvântare să se împărtășească în binecuvântarea care este acolo promisă. În tinărețea mea și până în 36-lea an a vieții mele nu știam eu nimic despre versurile aceste. În oarele de studiu religiei nici când nu s'a vorbit despre aceasta: în casa de omenie, în care eu erescui, încă nu erau aceste misiuni cunoscute. O biblie proprie nu aveam eu, Biblia de casă nu o ceteam, pentru că nici ceș mai de aproape casnici nu o ceteau. Încă nici după poăința mea nu știam eu nimic despre aceste făgăduințe prețioase ale lui Dzeu. Numai mult după aceea când cunoscui oameni, cari trăiau și lucrau după aceste cuvinte, mi s'a descoperit b-cuvântarea, care o posedeau ei.

Apartine către capitolele cuvântului lui Dumnezeu, acărur armare aduce dovada: „Cu cât mai întregi ne predăm lui Dumnezeu, cu atât mai mișunate sunt urmările!” Să luăm sama locurile precum Iosua 14. 8—14. Cine, cum e acolo de trei ori spus, „urmează Domnului cu credincioșie”, preste acela varsă Domnul binecuvântare bogată prin sporirea vieții, a tăriei și a înfruirii puterei.

Dela Ianuarie 1. 1900 am condus regulat carte despre venit și spese; din anul 1906 încă am eu cartea la mână și pot stători, ce am dat eu atunci pentru împărăția lui Dumnezeu „fără cassă de zecime”, și cum fu dat. Nu, că am dat cu scumpătate. Acest greș nu l-am avut eu nici când eu știința mea; dară totuși era o dare mai neorganizată. Adunarea, reuniuni, școalele duminicale, toți căpătau partea lor; și la colecte am gândit după cuviință.

Dela aprile 1. 1907 am introdus eu cassă de zecime, o cutie de plev, din care alții oameni au fumat țigarete. O etichetă de hârtie, care este lipită pe ea, poartă numai cuvintele, cari sunt subtrase în Biblia mea: „zecimea întreagă.” Aceasta cutie vechiă, a fost încă de ajuns, ca să primească „banii Domnului”; și numai femeea mea o cunoaște. Micul „p. 100” pe marginea locului Mal 3, 10. în Biblia mea însămnează: „De o sută de ori probat.” Pentru că acolo este scris: „Cereți-mă și întrucât eu cunosc acuma cuvântul lui Dumnezeu, de altcum aceasta cercare nici odată nu-i îngăduită, rog pre toți, pre cari îi cunosc și cari vor ceti aceste șire: Rogu-vă, faceți după aceasta provocare sau cerere alui Dumnezeu: „Cereți-mă într'aceasta!” (Continuăm.)

CĂLINDARE PENTRU CETITUL BIBLIEI

sunt deja gata și să pot comanda. Sunt tipărite și așteaptă să fie cerute de cetitorii cei ce-și iubesc biblia. Dară până acuma nu mulți le-au cerut încă. Grăbiți a le cere, că ele sunt foarte de folos atât la cetirea de casă, cât și mai ales în școala duminicală. Prețul 10 fileri și portul postal.

Să pot căpăta la :

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Avis.

Frații noștri, cari au cale pela iubiiții lor fii, ori femeile la soții lor, și aceia sunt în jurul orașelului Obcese, sunt rugați de cei puținei frați, cari să ață în locul numit în serviciul militar, ca să-i cerceteze. Ba, ei au acolo la un frate în casă și adunare, unde țin serviciul dumnezești în limba rãmână și maghiarã. Aceea casă să ață în Fördõ-utca 5. în Obcese. Iar dacã din întâmplare ar umbla pe acolo și frați luerători, încã sunt rugați a nu-i incunjura, cã vor fi cu bucurie primiți. Ei sunt acolo mai mulți frați din mai multe părți și avisul încã ne vine dela unul dintre ei. El e Lazar Ioan, K. u. K. Inf. Reg. 37.4. Comp.

Spre atențiune.

Fratele Scheffler din Budapesta va cãlători, de va fi voia Dõmnului, în luna Februarie în mai multe din adunãrile noastre și va ținea în ele conferenții. Planul de cãlătorie este urmãtorul:

În 15. Febr. conferință în Kõrsbõkény,

În 16. Febr. conferință în Világos,

- 18. " " " Talpas,

- 20. " " " Feketetõt,

- 21. " " " Tülka,

- 23. " " " Vámosláz,

- 25. " " " Tõtös.

Noi rugãm pre toți frații noștri români a-și aminti în rugãciunea lor de acest lucru a fratelui, ca să fie o binecuvântare pentru adunãrile noastre române. Mai departe rugãm, ca toți aceia frați, cari locuiesc în apropierea acestor locuri, să iee parte la aceasta conferință..

Salutãm pre toți cu iubire B.

Întrebãri biblice.

1. Unde este scris: Nu voiu tăcea — de frumșeța armaturei lui?

2. Unde vei afla: Dați-vã îndãrãpt, necurațiilor?

3. Unde este scris: Ajuns'am ca aceia, preste cari nici odatã n'ai domnit?

4. Unde să ață: De este Iehova, cu noi, pentru ce toate aceste au venit preste noi?

Întrebãrile din trecut au fost: 1.

I. Sam. 16, 17; 2. I. Regi 12, 24; 3. I. Regi 20, 37; 4. Ier. 9, 17.

Le-au gãsit: Popa Todor Ószentmiklós 1. 2. 3. 4., Avramuț Rõza și Andras Maria Ópalos, Andea Nușca și Giulitã Kürtös 1. 2. 3. 4., Piența Santãu Kétegyháza 1. 2., Anuța, Cornelia și Marica Trimbița, Grosan Florița, Craciunas Florița, Hui Florița, Simar-ton Elena și Nicolai Nicolae Világos 1. 2. 3. 4., Iov' Caritã Rékés 1. 4., Andras Roza și Maria, Avramuț Roza Ópalos 1. 2. 4., Anko-vics Petronilla 1. 2. 3., Angyilon Katarina Temesszéchény 2., Zsuratoni Ana B. Galadna 2. 3. 4., Ambrosie Ignișka Sutești, România. 1. 2.

Tractatul: **Pentru ce creștinii țin Dumineca.** Sã capãtã pentru 4 fl. la: Berbecar Vazul, Kõrsbõkény, Aradmegye.

Au apãrut

Tractate nouã

în limba Maghiarã, Germanã, și Romãnã. 2 bucãți 1 filer.

Sã pot capãta la:

Welker József, Bpest, Hãrsta-u. 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BÈRBE CAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.